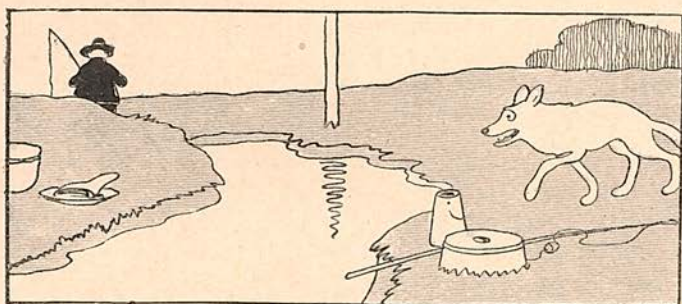
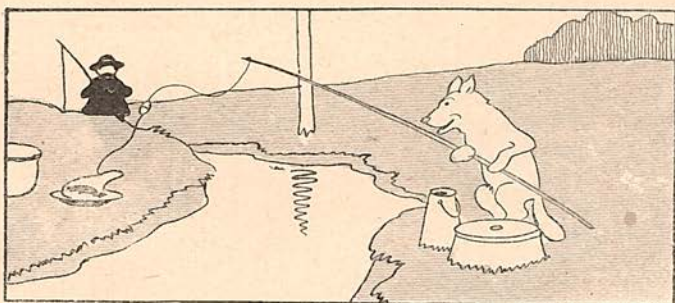

ВЪЛКЪ И РИБАРЬ.

Увлѣченъ бае Падежко, съсъ вѣдица въ рѣка, върви край горската рѣка и хвърля та си лови мрѣнки, ту едри ту ситни като дрѣнки. Далечъ задъ него бѣ оставилъ той кошницата съ провизия различна, богата и прилична: шишенце вино, каймакъ млѣченъ и свински бутъ опеченъ. А тамъ край тѣхъ, на срещния брѣгъ — Падежко бѣше досѣтенъ човѣкъ — за всѣки случай бѣ друга вѣдица хвърлилъ въ рѣката. Тя бѣ съсъ по-дебела връвъ и съ пригодена за сомъ стрѣвъ.

И ето тамъ намина Вълчо гладенъ и спрѣ се той очуденъ, изненаданъ. Насрѣща той съгледа бутъ опеченъ:

— За менъ, навѣрно, е нареченъ! — каза си той. И като видѣ положената вѣдица въ рѣката, чудесна мисль му хрумна въ главата. Хвърли той вѣдицата на срещния брѣгъ изкусно и хвана бутченцето вкусно.